

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Zülâlî ↻ Fikret Görgün ↻ Tacettin Şimşek ↻ Eyyüp Azlal
↻ Salman Kapanoğlu ↻ Şükrü Ünal ↻ M. Nihat Malkoç ↻ Yavuz Din
↻ Halit Yıldırım ↻ Hacı Musa Tuncer ↻ Mehmet Pektaş
↻ Muhammet Baran Aslan (Baranî) ↻ Ali Parlak ↻ Sabahattin Karadaş
↻ Erdal Noyan ↻ Zekeriya akabey ↻ Kenan Yavuzarslan ↻ Mehmet Osmanoğlu

43. Sayı Eylül 2021

Mu Varyasyonu

Sahildeki banklarda oturan virüslerden birisi elindeki şişeyi kafasına dikti. Çenesinden keçeleşmiş kirli sakallarına doğru akan şarabı koluyla sil-dikten sonra şişeyi arkadaşına verdi.

“Kararımı verdim kanka memlekete döneceğim anasını satayım.” dedi. Şişeyi kafasına kaldıran arkadaşı şaşkınlıktan ağzına aldığı yudumu püs-kürttü. Birkaç kez öksürdükten sonra ancak toparlanabildi:

“Bu da nerden çıktı oğlum?” dedi şaşkın şaşkın. Diğeri kirden iyice kararan elleriyle üstünü başını gösterip:

“Baksana şu halimize Muzo. Şehri ele geçirme hayaliyle geldik, birer berduş olduk çıktık. Yatacak yerimiz bile yok. Geberip gideceğiz gurbet ellerde.” Muzo elindeki şişeyi yere bırakıp arkadaşına döndü:

“Ne varmış halimizde? Her yer bizim, isteğimiz yerde yatıp istediğimiz yerde kalkıyoruz. Bir şişe de köpeköldüren bulduk mu bizden kralı yok.” dedi. Diğeri, acı acı gülümsedi, gittikçe sertleşen bir sesle:

“Kral ha! Ulan sen hiç böyle kral gördün mü? Sa-çımız sakalımız birbirine girmiş; leş gibi kokuyo-ruz. Yiyecek ekmeğe, bulaşacak insana muhtacız. Kıcımızda don bile yok lan don! Donsuz krallar!”

Muzo bir sigara yaktı, bir de arkadaşı Muho'ya verdi. İki arkadaş bir süre hiçbir şey konuşmadan sigaralarını içip şişeyi yudumladılar. Sessizliği Muzo bozdu:

“Haksız sayılmazsın Muho. Bu şehre çok büyük hayallerle geldik fakat işler istediğimiz gibi gitme-di. Ama göreceksin çok yakında birilerine bulaşip yeniden...” Muho, Muzo'nun konuşmasını bi-tirmesine müsaade etmedi. Arkadaşının kafasını arka taraftaki insanları görecektir şekilde çevirdi:

“Ne yeniden Muzo? Bak şu kalabalığa! Aşılana aşılandı zaten. Aşılana da bizim varlığımıza bile inanmıyor. Ne maske var ne mesafe ne de ted-bir... Kimse bizi umursamıyor. Ha varlığımız ha yokluğumuz!” Muzo son bir umutla:

“Aşılana bulaşırız kanka, ne olacak ki!” diyecek oldu. Muho arkadaki kalabalığı işaret ede-rek:

“Güldürme beni Muzo. Görmüyor musun, orta-lık vızır vızır virüs kaynıyor, iğne atsan yere düş-meyecek, herkes bulaşacak birini arıyor; aşılana-yanları bize düşürürler mi sanıyorsun?”

Muzo, arkadaşının kararlı tavrı karşısında onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti.

“Peki ne yapacaksın memlekette? Orada seni kimse tanımaz ki!” Muho, şişeden bir yudum al-dıktan sonra:

“Öleceksem memleketimde öleyim Muzo. Elin memleketinde ölsem ölüm yerde kalır.” dedi. Bir süre denize doğru dalıp gittiler. Muho, derin bir ah çekti:

“Ah ulan ah! Bu dünyaya büyük dedemin zama-nında gelmek varmış.”

Muzo:

“O zamanlar nasılmış ki?” diye sordu. Muho bir ah daha çekti gözleri dolu dolu anlatmaya başladı:

“Dedem Cavid, namıdiğer Vuhanlı On Dokuz Cavid... Sırtına ceketini, eline tespihini alıp ka-fasına fesini, ayağına da iskarpinlerini geçirerek sokağa bir çıktı mıydı, herkes tir tir titrer, evleri-ne kaçışmış. Pos bıyıklarını bura bura sokakta adımlarken mahalleli korkudan perdeleri bile çe-kermiş. Hele hele dedem bu memlekete ilk geldiği zamanlar insanlar evlerine erzak istifleyip uzun zaman dışarı çıkamamış. İnsanlar çocuklarını kapının önüne bile bırakamamış, yaşlılar evlerine kapanmış. Dışarı çıkabilenler de elinde kolonya şişesiyle dolaşıyorlarmış ki dedemi gördüklerinde “Hoş geldin abi.” deyip eline dökülsünler, onun gözüne girebilsinler. Dedem, çarşıya inip “Havada uçan, karada kaçan var mı ulan bana yan bakan!” diye bir bağırdı mı dükkânların kepenkleri bile ka-panırmış. Meyhaneci, gazinocu, nargileci, kumar-cı, umumhaneci takımı dedemin hışmından uzun süre dükkânlarını açamamış.” Bu arada Muzo, şişenin dibinde kalan son yudumu içmişti. Şişeyi rast gele fırlattı.

“Demek ki dedem bizim gibi değilmiş. İçkiyi, eğlenceyi sevmezmiş.” dedi. Muzo'nun yorumu Muho'yu güldürmüştü:

“Ne diyorsun kanka, sevmez olur mu hiç? De-dem arkasına şehrin itini kopuğu takar çökermiş meyhaneye. Sabaha kadar iç babam iç. Sabah oldu mu da hesap ödemedi çıkar gidermiş. Meyhane-ci hele bir gık desin o dakika boğazına yapışmış. Dedem kumar oynarken asla kaybettiğini kabul etmez, hile yaptınız der çıkarmış. Millet dedemin bu huyunu bildiğinden onunla oyuna oturmaz-mış. Dedem bu defa kaba kuvvete başvurur, ma-saya oturmayanlara bulaşmış. Umumhanelerse

kendisine çalışsın istermiş. O içerdeyken mekâna başka müşteri alınmazmış. Kim büyük dedemin dediğine uymazsa hemen ona bulaşır, adamı önce hastanelik sonra Karacaahmetlik edermiş. Bulaştığı adamın şansı varsa yoğun bakımdan çıkarmış. Çıkarmış ama ona da çıkmak denirse... Ciğerler bitik, diğer organlar harap... Dedeme de zaten bu yüzden On Dokuz Cavid demişler. Bir günde on dokuz kişiyi yolcu etti diye.”

Muzo, Muho’yu ağzı bir karış açık halde dinliyordu:

“Vay be... Sonra ne olmuş?”

“Dedem insanlara bulaştığı gibi diğer virüslerle de etmediğini bırakmamış. Kaç tane virüsün karnı şişmiş, kaç tane veled-i zina doğmuş bilen yok. Herkes yapılanı sineye çekmiş, bir kişi hariç: Vuhanlı Deli Cavide. Dedemin gazinodan kırığı, hem de hemşerisi... Deli Cavid’e On Dokuz Cavid’den hamile kalıp karnı şişmeye başlayınca dedemin karşısına dikilmiş. Çocuğu doğuracağını söylemiş. Dedem kem küm edecek olmuş ama karşısındaki Deli Cavide hem de Vuhanlı, gazino aşçısının elinden ekmek bıçağını kaptığı gibi dedemin üstüne yürümüş. On Dokuz Cavid önden kaçır, Deli Cavide peşinde şehri turlamışlar. Sonunda dedem pes etmiş. Cavide’yi nikâhına almış, bir ev bulup yerleşmişler. Cavid dedem ister istemez elini tüm pis işlerden çekip evinin erkeği olmuş. Tam her şey yoluna girecekken Cavide doğum sırasında ölmüş. Ölmüş ölmesine ama nur topu gibi yeni bir virüs doğmuş. Cavide’nin içine mi doğdu nedir, hamilelik sürecinde büyük dedeme hep “Bana bir şey olursa çocuğumuza iyi bak.” demiş durmuş. Cavide’nin ölümü dedemi beklenmedik şekilde değiştirmiş. Bu defa kendi rızası ile düzgün bir hayat yaşamaya, ömrünü Cavide’nin hatırası olarak kalan minik virüsü en iyi şekilde yetiştirmeye adanmış. Tövbekâr gibi bir şey olmuş anlayacağın. Çocuğun ismini Cavide’nin vasiyetine uyarak Can koymuş.”

Muho, şişenin bittiğini unutarak etrafına bakındı. Muzo’nun iki elini “bitti” anlamında yukarı kaldırdığını görünce sigara çıkarmak için ceplerini yokladı. Muzo ondan erken davranıp kendi paketini uzattı. Birer sigara yaktıktan sonra Muho kaldığı yerden devam etti.

“Cavid dedem, oğlu Can’la birlikte yeni bir hayata başlamış. Bir daha evlenmediği gibi kimse-nin karısına kızına yan gözle de bakmamış. Namusuyla yaşamış. Can’ın altını değiştirmiş, kirli bezlerini, çamaşırını, bulaşığını yıkamış, mama-

sını hazırlamış, arkasını pırpıplamış. Günler aylar geçmiş Can büyümüş, tabii bu arada Cavid dedem yaşlanmış. Zaten haylaz bir çocuk olan Can, tutturmuş İngiltere’de okuyacağım diye. Cavid dedem, hem Batı kültürünü tanısın, hem de daha iyi yetişsin diyerek Can’ın İngiltere’ye gitmesine müsaade etmiş. Ama işler beklediği gibi olmamış.” Dili damağı kuruyan Muho, bir an durak sayıp arkadaşına:

“Üstünde para var mı?” diye sordu. Muzo, paçavraya dönmüş ceketinin ve pantolonun ceplerini karıştırdı. Beş kuruş parası yoktu. Paketteki son cigarayı ikiye bölüp içmeye başladılar. Muho:

“Nerde kalmıştık?” dedi. Muzo:

“Can, İngiltere’ye gitmişti.”

“Ha evet! Can, İngiltere’ye gittiği gibi kendisini eğlence hayatının içine atmış. Ee ne demişler armut dibine düşer. Tek fark şu, Cavid dedem, sözünü herkese geçirdiğinden bedavadan yaşamış. Can’ın sözü ise ancak paraya geçermiş. Yok kitap alınacak baba, yok harç yatacak baba diye diye Cavid dedemi kurutmuş. Can dedem, İngiltere’de, her milletten virüsle düşüp kalkırken zavallı Cavid dedem’in bir sırtında taş taşımadığı kalmış.” Muzo kendini tutamayıp araya girdi:

“Yazık dedene yahu! Hiç uyanmamış mı bu işe?”

“Uyanmış aslında. Daha doğrusu şüphelenmiş. Borç harç bir bilet alıp İngiltere’nin yolunu tutmuş. Dedem zamanında millete nasıl bir korku verdiyse o tövbe ettikten sonra bile uzun süre kimse eski hayatına dönememiş. Dedemin memleketten ayrıldığı duyulunca herkes ‘On Dokuz Cavid’den kurtulduk.’ diyerek normalleşmeye başlamış. Dedem İngiltere’de oraya sor buraya sor derken sonunda tesadüfen Can’ın izini bulmuş. Barlar sokağı gibi bir yerde insanlara Can’ın fotoğrafını göstermiş. Kolu bacağı dövme, kulağı burnu küpeli, yüzü gözü boyalı, erkek mi kadın mı olduğu belli olmayan birisi “Hey bu bizim John’a benziyor.” demiş. Cavid dedem bir umut diyerek bunun arkasına düşmüş. Önünde değişik motosikletler olan izbe bir yere varmışlar.”

“Bulmuş mu Can’ı?”

“Bulmuş bulmuş. Can İngiltere’de ismini değiştirip John yapmış. Saçlarını sarıya boyatmış, her yerine dövme yaptırmış. Orasında burasında küpe... Bir de dedemi tanımamazlıktan gelmesin mi? Eski kabadayı On Dokuz Cavid, Can’ı ayağının altına alıp paspas gibi çiğnemiş. İçerideki hiç

kimse onu dedemin elinden alamamış. Cavid, oğlunu kulağından tuttuğu gibi Türkiye'ye getirmiş. Dedem ve Can'ın gelmesiyle birlikte memlekette yine bir telaş başlamış. İnsanlar iş yerlerini kapatmış, çocuklarını okullarına gönderememiş. Can, İngiltere'de alıştığını hayatı burada da yaşamaya devam etmiş. Olmayan parasını saçıp savurmuş. Önce mekân sahiplerinden sonra da eve geldiğinde Cavid dedemden günlük dayak yer olmuş. Sonunda Cavid dedem Can'ı eve kapatmış, dışarı çıkmasını yasaklamış. Günler böyle geçerken bir sabah kapı çalınmış."

Muho'yu soluksuz dinleyen Muzo, onun bir an bile durmasına dayanamayıp heyecanla atladı:

"Kimmiş gelen?"

"Kapkara bir kadın kucağında kendinden daha kara bir virüs. Can'ın İngiltere'deki sevgililerinden Güney Afrikalı Amira..."

"Deden ne yapmış?"

"Ne yapsın kadını da çocuğu da eve almış. Bununla kalsa iyi bir başka gün, yine kapı çalınmış."

"Bu defa kim geldi?"

"Can'ın Hindistanlı sevgilisi Tina, kucağında bir virüs daha."

"Deden ne yapmış peki?"

"Onları da almış içeri ama gelenlerin ardı arkası kesilmeyince dedem kahrından ölmüş. Diğer taraftan dedemin nesline karşı aşı da bulunmuş. İnsanlar bir taraftan aşılarmaya başlamış. Hem büyük dedem öldü, hem de aşı çıktı derken insanlar normal hayatlarına dönmeye başlamış. Can, ipini kopardığı gibi İngiltere'yi boylamış. Öbürleri de evi terk etmiş. Artık memleketlerine mi döndüler, burada mı kaldılar bilen yok." Muho konuşmasını kesince Muzo devreye girdi:

"Peki ya baban?" Muho bir şey unutmuş gibi irkildi:

"Ha evet, onu anlatmadım! Bu Can, yani benim dedem ve kırıkları evi terk ettikten bir süre sonra kucağında bebeğiyle bir virüs daha gelmiş. Evin boş olduğunu, On Dokuz Cavid'in öldüğünü, İngiliz Can'ın İngiltere'ye döndüğünü ve de aynı durumda kendisi gibi başka kadınların da bulunduğunu öğrenmiş. Can'ın peşine düşse değil, çekip başka bir yere gitse değil. Hazır boş ev de varken oraya yerleşmiş. Bu kadın, Can dedemin Türkiye'ye gelir gelmez ayağının tozuyla şey ettiklerinden... Yani mağdur ettiklerinden. Kadın onun bunun evine gide gele gündelikçilikle çocuğunu büyüttmüş. Çocuk, ne babasına benziyor, ne dedesine... Efendi, uslu, akıllı... İsmi Ali Faik. Çocuk

çok zeki olduğundan okulda ona Alfa derlermiş. İşte benim babam bu Ali Faik yani Alfa. Alfa, çok zeki olsa da maddi imkân olmayınca öğretmenlerin yardımı ile okul dışında su, simit satmayla belli bir yaşa gelmiş. Ne dershaneye gidebilmiş ne de doğru dürüst kitap defter görmüş. Torpili referansı da olmadığından zekiliği, çalışkanlığı bir işe yaramamış. Anası ölünce hepten sahipsiz kalmış. Mahallelinin yardımıyla asgari ücretle bir fabrikaya girmiş. Parasızlıktan uzun süre evlenememiş. İş yerindeki arkadaşları onun haline acıyıp safça bir kızla nişanlamışlar. Belediyenin toplu nikâh merasimiyle evlenmiş. Bu evlilikten de ben doğmuşum. O sıralar "mu" ile başlayan isimler koymak modaymış. Adımı Muho koymuşlar, seninki de o yüzden Muzo'dur herhalde. Ben doğduğum sıralar aşı çalışmaları son hız devam ediyormuş. İnsanlar ikişer üçer doz aşı olmuşlar. Aşısız insan azalıp virüs sayısı da çık gibi büyüyünce bize yaşayacak bir alan kalmadı. Sonrasını biliyorsun işte kendimizi sokaklarda ipsiz sapsız dolaşırken bulduk." Muho'nun gözünden akan iki damla yaş kirden kararmış suratında beyaz iki iz bırakarak sakallarına doğru süzüldü.

Muzo, arkadaşının halini görünce elini onun omzuna koydu. Sevecen bir ses tonuyla:

"Kalk haydi, biraz yürüyelim." dedi. Muho öne eğdiği başını kaldırıncaya yüzü bir anda güldü:

"Muzo, bak şu gelene." diyerek Muzo'nun arkasını işaret etti. Muzo, arkasına dönünce maskesiz iki kişinin kol kola kendilerine doğru geldiklerini gördü. Sevinçten kendini tutamadı, ellerini çırparak:

"Dedim ben sana kanka dedim! Bak işte fırsat ayağımıza geldi. Hani bulamazdık, hani bize düşürmezlerdi. İkisinde de tek bir virüs bile yok."

"Hem de aşısızlar! Tam bize göre. Yaşadık oğlum yaşadık. Kenara kay yer verelim, otursunlar." Şimdi ikisinin de gözyaşları sevinçten akıyordu.